

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/126/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216217101
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1216217101.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobkyne: L.. R. Č.I., M.. XX.XX.XXXX, Q. Š. XXXX/X, Q., zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom Heydukova 12, Bratislava, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, Bratislava, IČO: 31 383 408, o žalobe na obnovu konania, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15. februára 2017, č.k. 51C/168/2016-50, takto

rozhodol:

Odvolačný súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Uznesením zo dňa 15. februára 2017, č.k. 51C/168/2016-50, odmietol súd prvej inštancie žalobu žalobkyne na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17C/144/2011, v ktorom sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala náhrady škody na zdraví. Žalobkyni vrátil krátený súdny poplatok za žalobu na obnovu konania vo výške 92,80 eura a žalovanému proti žalobkyni náhradu trov konania nepriznal, keď s poukazom na ust. § 399, § 403 ods. 1,2, § 404 ods. 1, § 405 a § 413 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa sa konania vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17C/144/2011 domáhala náhrady škody na zdraví, ktorá jej mala byť spôsobená otvorením dverí vozidla vodičom, bezprostredne po ukončení jazdy. Súd rozhodol rozsudkom zo dňa 11.12.2012, č.k. 17C/144/2011-145, tak, že žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku žalovaná podala včas odvolanie, avšak Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 22.04.2013, č.k.: 6Co/222/2013 - 167, napadnutý prvoinštančný rozsudok ako vecne správny potvrdil. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, avšak toto bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.05.2015, sp. zn. 5Cdo/267/2013, odmietnuté. Následne bolo na základe podnetu žalobkyne podané Generálnym prokurátorom SR mimoriadne dovolanie, ktoré však bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.02.2016, sp. zn. 5MCdo/15/2013 odmietnuté. Nakoľko žalobkyňa mala za to, že uzneseniami Najvyššieho súdu SR bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, obrátila sa na Ústavný súd SR so sťažnosťou v zmysle čl. 127a Ústavy SR. Uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 31.05.2016, sp. zn.: III. ÚS 364/2016, doručeným žalobkyni dňa 30.08.2016, bola jej sťažnosť odmietnutá. Poukázal na to, že žalobkyňa žalobu na obnovu konania odôvodnila tým, že právoplatné rozhodnutie súdu v konaní, ktorého obnovy sa domáhala, je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie o posúdení otázky či otvorenie dverí vodičom po zastavení vozidla možno považovať za okolnosť súvisiacu s prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá je objektívne spôsobilá vyvolať škodu aj v prípade, ak motor už nie je v chode, konkrétne v rozpore s jeho rozhodnutím zo dňa 04.09.2014 sp. zn.: C-162/13, podľa ktorého prevádzka motorového vozidla zahŕňa akékoľvek používanie vozidla, ktoré je v súlade s jeho obvyklou funkciou, pričom uvedený výklad by v čase rozhodovania súdu prvej, resp. druhej inštancie, zakladal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, ktorý by bol povinný nahradiť jej vzniknutú škodu na zdraví. Mala pritom za to, že lehota na podanie

žaloby na obnovu konania jej začala plynúť až doručením rozhodnutia Ústavného súdu SR zo dňa 31.05.2016, sp. zn.: III. ÚS 364/2016, t.j. dňom 30.08.2016, nakoľko pred iniciovaním obnovy konania sa pokúšala o zrušenie rozhodnutí prostredníctvom iných mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda dôvod obnovy z objektívnych príčin nemohla včas uplatniť, keďže v čase vydania rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 04.09.2014, sp. zn.: C-162/13 prebiehalo v predmetnej veci dovolacie konanie na Najvyššom súde SR, následne konanie o mimoriadnom dovolaní a nakoniec aj konanie pred Ústavným súdom SR, a nemôže jej byť na ľarchu, že sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania domáhala najprv zrušenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.04.2013, č. k. 6Co/222/2013 inými právnymi prostriedkami po vyčerpaní ktorých navrhuje obnovu konania. V nadväznosti na uvedené s poukazom na ust. § 397 písm. c), § 399, § 403 ods. 1,2, § 404 ods. 1, § 405 a § 413 ods. 1 CSP dospel k záveru, že podanú žalobu je nutné ako oneskorene podanú odmietnuť. V prvom rade poukázal na to, že zachovanie objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je v danom prípade vylúčené s poukazom na ustanovenie § 404 ods. 1 písm. c) CSP. Pokiaľ ide o zachovanie trojmesačnej subjektívnej lehoty, ktorá začína plynúť od okamihu, keď sa ten, kto obnovu konania navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy konania, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť, s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ uvádzané žalobkyňou ako dôvod obnovy bolo zverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie C395 dňa 10.11.2014, ktorým dňom sa v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie stáva známym každému, koho sa týka, konštatoval, že subjektívna lehota žalobkyni začala plynúť najneskôr dňom 10.11.2014, t.j. dňom zverejnenie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v Úradnom vestníku EÚ, kedy najneskôr sa žalobkyňa mohla o dôvode obnovy dozvedieť. V tejto súvislosti sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne a zdôraznil, že tento dôvod obnovy mohol byť uplatnený ihneď, nakoľko na splnenie podmienok v zmysle § 399 CSP nebolo potrebné podávať dovolanie ani mimoriadne dovolanie, či sťažnosť na Ústavný súd SR v zmysle čl. 127 Ústavy SR, ktorých podanie preto nie je možné považovať za objektívnu príčinu, brániacu včasnému uplatneniu dôvodu obnovy konania. Ak totiž rozhodnutie nadobudne právoplatnosť, nič nebráni strane sporu podať žalobu na obnovu konania, nakoľko podmienkou prípustnosti podania takejto žaloby nie je vyčerpanie všetkých mimoriadnych opravných prostriedkov a už vôbec nie podanie ústavnej sťažnosti. Nakoľko žalobkyňa podala žalobu na obnovu konania na súd až dňa 27.10.2016, t.j. po viac ako dvoch rokoch odo dňa zverejnenie uvádzaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v Úradnom vestníku, subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania, taktiež nebola v tomto prípade zachovaná. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 251 a § 256 ods. 1 CSP a o vrátení kráteného súdneho poplatku za žalobu podľa § 11 ods. 3 a 4 Zákona o súdnych poplatkoch.

2. Proti tomuto uzneseniu podala; do výroku o odmietnutí žaloby na obnovu konania; v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala, že nesprávnym procesným postupom jej znemožnil súd prvej inštancie, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnila sa so záverom prvoinštančného súdu, že na splnenie podmienky podľa § 399 CSP nie je potrebné vyčerpať ostatné mimoriadne opravné prostriedky, vrátane ústavnej sťažnosti. Je totiž nevhodné a taktiež v rozpore s účelom právnej úpravy, aby účastník konania "z opatrnosti" súčasne inicioval dovolanie, mimoriadne dovolanie a obnovu konania. Namietala, že súd prvej inštancie nedôvodne žalobu na obnovu konania odmietol na základe formalistického výkladu procesnoprávnej úpravy a poukázala na to, že posúdenie otázky času, kedy sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy, je nutné aj pri plynutí lehoty na podanie návrhu na obnovu konania posudzovať odo dňa, kedy dôvod obnovy mohol byť uplatnený (predpokladom uplatnenia dôvodu obnovy je vedomosť subjektu navrhujúceho obnovu konania o tomto dôvode obnovy). Za objektívnu príčinu neuplatnenia obnovy konania pritom označila prebiehajúce konania o jej dovolaní a mimoriadnom dovolaní a následné konanie o ústavnej sťažnosti pred Ústavným súdom SR, a to vzhľadom na skutočnosť, že podľa § 399 CSP žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak, teda i v dovolacom konaní, prípadne v konaní pred Ústavným súdom SR. Napokon namietala, že ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. bolo súdom prvej inštancie vyložené nesprávne, nakoľko pojem "koho sa to týka" treba vykladať vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu a subjektom predmetného konania, a nie je možné aplikovať fikciu koncipovanú v § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie, pretože domnienka o znalosti uverejnených záväzných aktov platí pre tých, ktorých sa týka, pričom rozhodnutia ESD o prejudiciálnych otázkach v konkrétnych veciach sa netýkajú všetkých spotrebiteľov, ale len tých, ktorí boli účastníkmi v tom - ktorom konaní. Subjektívna lehota jej preto začala plynúť až dňom doručenia uznesenia Ústavného súdu SR a preto bol v danej veci zachovaná.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 329 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne.

5. V preskúmvanej veci sa žalobkyňa podanou žalobou domáha obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17C/144/2011, v ktorom sa proti žalovanému domáhala náhradu škody na zdraví spôsobenej otvorením dverí vozidla vodičom bezprostredne po ukončení jazdy, pričom pre rozhodnutie vo veci samej bolo relevantné posúdenie otázky, či otvorenie dverí vodičom po zastavení vozidla možno považovať za okolnosť súvisiacu s prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá je objektívne spôsobilá vyvolať škodu aj v prípade, ak motor už nie je v chode.

6. Podľa § 397 písm. e) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

7. Podľa § 403 ods. 1 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

8. Podľa § 413 ods. 1 písm. a) CSP, súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak bola podaná oneskorene.

9. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v prvom rade skúmal zachovanie lehoty na podanie žaloby na obnovu konania, stanovenej v ust. § 403 ods. 1 CSP, a dospel k správne záveru, že v preskúmvanej veci bola žaloba na obnovu konania podaná oneskorene, keď pokiaľ ide o objektívnu trojročnú lehotu, táto sa v danej veci vzhľadom na žalobkyňou uplatnený dôvod povolenia obnovy (§ 404 ods. 1 písm. c) CSP) neuplatní, a trojmesačná subjektívna lehota (§ 403 ods. 1 CSP), ktorá začala plynúť dňom nasledujúcim po uverejnení rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 04.09.2014, sp. zn.: C-162/13; ktorým žalobkyňa odôvodnila prípustnosť obnovy konania; v Úradnom vestníku Európskej únie, t.j. dňom 11.11.2014, márne uplynula dňa 11.02.2015, pričom žalobkyňa podala žalobu na obnovu konania na súd až dňa 27.10.2016.

10. Odvolací súd sa stotožnil i so správnym záverom prvoinštančného súdu, ktorý neuznal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne; zopakovanej i v podanom odvolaní; že prebiehajúce konania o dovolaní, mimoriadnom dovolaní a ústavnej sťažnosti, jej so zreteľom na ust. § 399 CSP objektívne bránili podať pred ich právoplatným skončením žalobu na obnovu konania. Predmetnom právnej úpravy citovaného ustanovenia, ktoré z okruhu rozhodnutí, pri ktorých je obnova konania prípustná, celkom vylučuje všetky rozhodnutia, ktorých zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak, totiž nie je inštitút vyčerpania všetkých riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov; ako sa to nesprávne snaží interpretovať žalobkyňa; však iba vylúčenie (z obnovy konania) takých rozhodnutí, ktoré bez ohľadu na skutočnosť, že nadobudli právoplatnosť, možno neskôr zmeniť ak sa zmenili relevantné okolnosti (pomery). Medzi takéto rozhodnutia patria predovšetkým rozhodnutia ukladajúce povinnosť plniť v budúcnosti splatné dávky, splátky, vrátane výživného (§ 231 CSP), avšak i rozhodnutia vo veciach starostlivosti o maloletých. Za daného stavu, keď z ustanovenia § 399 CSP, avšak ani zo žiadneho iného ustanovenia Civilného sporového poriadku nemožno vyvodiť, že by vyčerpanie všetkých mimoriadnych opravných prostriedkov bolo podmienkou prípustnosti žaloby na obnovu konania, nemôže potom obstať tvrdenie žalobkyne, že prebiehajúce konania o dovolaní, mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora SR a o jej ústavnej sťažnosti, jej objektívne bránili v podaní žaloby na obnovu konania; a subjektívna lehota na podanie žaloby v zmysle ust. § 403 ods. 1 CSP tak bola v danej veci zachovaná.

11. Nedôvodná a bez právneho významu je tiež námietka žalobkyne, ktorá v podanom odvolaní argumentuje tým, že ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. bolo súdom prvej inštancie vyložené nesprávne, nakoľko pojem "koho sa to týka" treba vykladať vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu

a subjektom predmetného konania, a nie je možné aplikovať fikciu koncipovanú v § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie, pretože domnienka o znalosti uverejnených záväzných aktov platí pre tých, ktorých sa týka, pričom rozhodnutia ESD o prejudiciálnych otázkach v konkrétnych veciach sa netýkajú všetkých spotrebiteľov, ale len tých, ktorí boli účastníkmi v tom - ktorom konaní. Žalobkyňa totiž sama tvrdí, že predmetné rozhodnutie ESD, ktoré má byť dôvodom na obnovu konania v tejto veci sa jej (jej sporu) týka. Navyše, niet pochýb o tom, že nakoľko Úradný vestník Európskej únie je verejne dostupným oficiálnym zdrojom výsledkov rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie, a každý tak má nepochybne možnosť oboznámiť sa s obsahom uverejnených rozhodnutí, počiatok subjektívnej lehoty žalobkyne na podanie žaloby na obnovu konania je nevyhnutné za stavu, keď táto lehota začína plynúť od okamihu, kedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy (v tomto prípade o rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie), spojiť s okamihom uverejnenia predmetného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie v Úradnom vestníku EU. Keďže toto rozhodnutie bolo vo Vestníku uverejnené dňa 10.11.2014; a žaloba bola na súd doručená dňa 27.10.2016, predmetná argumentácia žalobkyne nepochybne nemôže obstáť.

12. Z uvedených dôvodov, keď žaloba na obnovu konania bola v preskúmvanej veci podaná oneskorene, a súd prvej inštancie ju preto správne podľa ust. § 413 ods. 1 písm. a) CSP odmietol, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods.1 CSP, a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).